

[Weikop.]

havde den højtærede handelsminister vel ikke udelukket beværtere og gæstgivere eller, som det har været fremført her, personer, der er medlemmer af direktioner eller bestyrelser for selskaber, som under en eller anden form driver beværtning, fra at kunne vælges til et bevillingsnævn. Hvis f. eks. den udmærkede borgmester i Nykøbing M., som jeg sætter pris på, skulle sidde i en sportsforenings eller måske en anden forenings bestyrelse og denne forening for at kunne beværte medlemmerne i foreningens lokaler med alkoholfri drikke har beværterbevilling, altså endog uden ret til udskænkning af stærke drikke, må den udmærkede borgmester i Nykøbing M. afstå fra at være formand i bevillingsnævnet. Jeg mener, det ville være et tab for bevillingsnævnet i Nykøbing M., om den udmærkede borgmester ikke kunne blive siddende i bevillingsnævnet. Det tror jeg ikke kan være rigtigt.

I 1924 var der forslag fremme om nøjagtigt det samme. Det udgik dengang af loven, fordi man fandt det urimeligt at hindre bevillingsnævnene i at få tilført den særlige sagkundskab, som beværtere kan besidde. Det ærede medlem hr. Vagn Bro mener — sådan forstod jeg ham — at en beværter i nogen grad vil tjene visse erhvervsmæssige og personlige interesser. Jeg derimod er enig i betragtningen fra 1924, og jeg forstår meget vel både beværterne og de kommuner, som siger, at den højtærede handelsministers forslag om bevillingsnævnenes sammensætning er urimelig. Den er påfaldende urimelig efter min mening, fordi der ikke stilles tilsvarende krav til amtsråd, sogneråd og overbevillingsnævnet. Bevillingsnævnene er neutrale, og jeg tror, det er en misforståelse, når et mindretal i alkoholkommissionens betænkning giver udtryk for, at overbevillingsnævnet skulle være mere neutralt end bevillingsnævnene i kommunerne. Jeg synes ikke, man skulle have skrevet det. Selvfølgelig er bevillingsnævnene neutrale, og så har de den fordel, der efter min mening er meget vægtig, at de har et lokalt kendskab, som jeg vil tro at overbevillingsnævnet i mange tilfælde savner. Derfor synes jeg, at den højtærede minister skulle have fulgt mindretallets forslag om at give de

lokale bevillingsnævn adgang til at forny bevillinger på et kortere åremål. Med al mulig respekt for overbevillingsnævnet — jeg gentager: med al mulig respekt for overbevillingsnævnet — tror jeg ikke, at den højtærede minister skal tillægge det større uvildighed eller autoritet end de lokale bevillingsnævn, der har den væsentlige beføjelse at kunne nægte bevilling og nægte fornyelse af bevillinger. Derfor burde de også kunne udstede bevillinger for et kortere åremål. I øjeblikket kan nævnene alene, hvor der er tvivl tilstede, ganske simpelt nægte bevilling. Det ville vist alligevel være rimeligt, om nævnene, når forholdene taler derfor, kunne give en mand en chance, for man må vel huske på, at det er noget meget alvorligt at miste sit erhverv.

Jeg kan egentlig heller ikke se, hvorfor handelsministeren skal afgøre, om en mand må drive to forretninger. Det er jo i mangfoldige tilfælde et spørgsmål om sæsonforretning, og jeg synes egentlig, det ville være rimeligere og naturligere at overlade afgørelsen til de lokale bevillingsnævn. Man kan spørge: Er det nu bare noget, der har været sådan gennem tiderne, som er blevet en slags vane, og er tiden og lejligheden nu ikke til at lave sådan noget om?

Det samme er tilfældet med bestemmelserne, der hindrer bevillingsnævnet i at give bevilling til en lejer i en kommunal udlejningsejendom — jeg vil gerne slå en streg under „kommunal udlejningsejendom“. Sådanne bevillinger skal nu gives af overbevillingsnævnet. Man var inde på spørgsmålet i den betænkning, som alkoholkommissionen af 1934 afgav i 1938. Man mente dør, at overbevillingsnævnet skulle give bevillingen, når f. eks. en kommune havde særlig interesse i at sikre sig indflydelse på virksomhedens ledelse.

Heri er jeg naturligvis ganske enig, og der er heller ikke noget at sige til, at overbevillingsnævnet skal give bevilling til kommunale restaurationer som f. eks. i sin tid Langeliniepavillonen og nu Bellahøj her i København, hvor kommunen er interesseret i virksomhedens drift og virksomhedens overskud. Men hvor kommunen blot udlejer lokaler præcis på samme måde, som en anden grundejer gør det, er det for mig vanskeligt at få øje på, hvorfor sagen skal